

‘Ik ben onbevangen in het programma gestapt. Ik had twee tests gedaan, een keer op café met Erika Van Tielen en later zijn ze nog eens bij mij thuis geweest. Ik speel graag spelletjes; we hebben ons die avonden ontzettend geamuseerd en toen belden ze mij op met de melding dat ik erbij was. *Tof*, dacht ik, *ik mag meedoen*. Iedereen rond mij was ook heel enthousiast, zelfs mijn kinderen hielpen mij. *Noem eens alle Disneyprinsessen, mama. En ken je dat sprookje?*

‘Het was één groot feest dat een beetje uit de hand liep. Als nobele onbekende ben ik eraan begonnen en ik heb het vijf afleveringen uitgehouden. En nu? Ik zal er weer van genieten, maar ik weet nu wat het programma teweegbrengt. Tot van de zomer werd ik aangesproken op de dijk in Oostende. En het circus is alweer begonnen. Collega’s vragen mij of ik meedoe en mensen in de supermarkt spreken mij erover aan. Ik denk nog steeds: *Laat maar komen,*

ik ben ertegen bestand, maar ik wil nu wel dat het snel begint.’

‘Natuurlijk ben ik bezig met wat het programma van een mens vraagt. Onlangs was het de verjaardag van de dood van Franco en dan ga je toch snel eens opsommen wat je van hem weet. Volstaat het niet? Wikipedia. We hebben ook een bijzonder dankbaar vak. We kijken veel televisie, we lezen veel, dus weten we veel. Ik speelde tegen Bruno Tobback toen die een filmpje kreeg van Kabouter Wesley. Daar had hij nog nooit van gehoord en ik mocht aanvullen. Ik had gewonnen.’

‘Mijn zwarte vlek is sport, omdat ik dat helemaal niet volg. Ik was toe aan een inhaalbeweging, en met succes. Vorig jaar kreeg ik een sportvraag over Milan Jovanovic, die naam vergeet ik nooit meer. Ik wist alles van hem: vier op de vijf trefwoorden had ik juist en alleen *voetballer* was ik vergeten. Ik was zowaar té gespecialiseerd.’

‘Ik kreeg later ook een geluidsfragment en ik zei zomaar: *Laszlo Bölöni,*

de trainer van Standard. Mijn familieleden in de tribune vielen van hun stoel. *Hoe weet die dat nu ineens?* Maar goed, ik ben dus weer aan het blokken. Jelle Vossen? Die ken ik. Hij heeft een blessure en kan een aantal weken niet meer spelen.’

‘Wat we allemaal gemeen hebben, is de wens om er na de eerste keer niet uit te liggen. Daar hou ik nu wel rekening mee tegen die negenentwintig cracks. Er doen maar vijf vrouwen mee. Dat vind ik jammer. Het is natuurlijk een selectie op basis van de vorige afleveringen, dat besef ik ook. Maar waarom doen zo weinig vrouwen mee? Zijn die niet gevraagd? Of zijn ze te nuchter?’

‘Voor mezelf ben ik niet ambitieus, maar voor de vrouwen in het algemeen ben ik dat wel. Het is niet evident voor vrouwen om overal door te breken. Zelfs in zo’n stom spelletje als *De slimste mens* – de meest ironische titel ter wereld, dat vergeten we soms – vind ik dat de vrouwen aanwezig moeten zijn. Jawel, ik ben een beetje feministe.’